

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Бисту Нух

Ҳизқиёл Рақами Даҳ

Jeff Pippenger

2026-08-31

Дар китоби Ҳизқиёл хатҳои бисёр ачибу муҳимми нубувватӣ ва ҳақиқатҳо мавҷуданд. Аз миёни тасвирҳои китобӣ дар бораи анбиё дар маъбад, Ҳизқиёл беш аз ҳама он касест, ки чарххоро дар дохили чархҳо муайян месозад. Он чархҳо, мувофиқи гуфтаи хоҳар Уайт, ҳамтаъсирии мураккаби фаъолияти инсониро ифода менамоянд, ки пайдарҳамии воқеахоро дар замони борони охир нишон медиҳад. Он воқеаҳо аз ҷониби набӣ тасвир шудаанд, ҳангоме ки ӯ худ як қисми нубувват гардид дар як масали амалӣ, монанди он ки Ҳизқиёл дар тасвири муҳосираи Ерусалим дар боби чорум аввал бар паҳлӯи чапи худ ва баъд бар паҳлӯи рости худ меҳобад. Ҳамчунин сздаҳ санаи мушаххас вучуд доранд, ки таърихи Ҳизқиёлро муайян намуда, ба ҳамин васила аломатҳои роҳи давраи борони охириро фароҳам меоранд, вақте ки яксаду чилу чор ҳазор мӯҳр мешаванд. Ҳақиқатҳо на танҳо ба воситаи санаҳо, балки ҳамчунин ба воситаи ададҳо, ба монанди ҳабдаҳ, нуздаҳ, бисту панҷ, ҳафтод, чил, сесаду навад ва, албатта, сӣ, баён мегарданд. Адади дигаре, ки шояд муҳимтарин адад дар китоби Ҳизқиёл бошад, адади яксаду панҷоҳ аст. Аммо адади яксаду панҷоҳ дар китоби Ҳизқиёл ёфт намешавад. Бо вучуди ин, сатр бар сатр — он ҷо ҳаст.

Рақами яксаду панҷоҳ дар дохили хати муҳосира ба таври нубувватӣ ҷой дода шудааст, ва муҳосира худ як хати ҷудогонаи нубувватист; ё агар хоҳед, муҳосира як чарх аст. Хати нубуввати таърих ҳамеша алфа ва омеғаро дар бар хоҳад дошт, ва аз ин рӯ, хусусиятҳои алфа ва омега бояд дар оғоз ва анҷоми он хат намояндагӣ шаванд, вагарна он хат нест. Ҳодисаи алфавии муҳосира марғи зани Ҳизқиёл буд, ва анҷоми муҳосира марғи арӯси Масеҳ буд, ҷунон ки дар вайроншавии Уршалим намояндагӣ шудааст.

Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддасро, Ерусалими навро, дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нозил мешуд, ва ҷун арӯсе, ки барои шавҳари худ ороста шудааст, муҳайё гардида буд. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд; ва онҳо қавми ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад шуд. Ва Худо ҳар ашкери аз ҷашмони онҳо пок хоҳад кард; ва дигар марғ нахоҳад буд, на ғам, на нола, ва на дигар дард хоҳад буд, зеро ҷизҳои пешина гузаштанд». Ва Нишинандаи бар тахт гуфт: «Инак, ҳама ҷизро нав месозам». Ва ба ман гуфт: «Бинавис, зеро ин суҳанон рост ва аминанд». Ва ба ман гуфт: «Иҷро шуд. Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо. Ба ташна аз ҷашмаи оби ҳаёт ройгон хоҳам дод. Ҳар кӣ ғолиб ояд, ҳама ҷизро мерос хоҳад гирифт; ва Ман Худои ӯ хоҳам буд, ва ӯ писари Ман хоҳад буд. Аммо тарсонҷақҳо, ва беимонон, ва разилон, ва қотилон, ва зинокорон, ва ҷодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯғгӯён, насиби худро дар кӯле хоҳанд дошт, ки аз оташ ва кибрит месӯзад; ин аст марғи дуҷум». Ва яке аз он ҳафт

фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охиринро доштанд, назди ман омад ва бо ман сухан ронда, гуфт: «Ба ин ҷо биё, то арӯс, зани Барраро, ба ту нишон диҳам». Ваҳй 21:2–9.

Зани Ҳизкиёл дар оғози муҳосира мемирад, ва дар он ҷо ӯ ҳамчун «орзуи» «чашмони» Ҳизкиёл шинохта мешавад; ва дар вайронии Ерусалим, ки дар ҳамон боб баён шудааст, Ерусалим ҳамчун «орзуи» «чашмони» Исроил шинохта мешавад.

Боз дар соли нӯҳум, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт, ... Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, инак, Ман маҳбуби чашмони туро бо як зарба аз ту мегирам; вале ту мотам магир ва гирия макун, ва бигзор ашкҳоят нарезанд. Аз нола кардан худдорӣ намо, барои мурда мотам барпо макун; дастори сари худро бар худ бибанд, ва кафшҳои худро бар пойҳои худ бипӯш, ва лабҳои худро напӯшон, ва нони мардумро маҳӯр». Пас, ман субҳ ба мардум сухан гуфтам; ва бегоҳ занам мурд; ва субҳи дигар чунон кардам, ки ба ман амр шуда буд. Ва мардум ба ман гуфтанд: «Оё ба мо намегӯӣ, ки ин корҳое, ки ту мекунӣ, барои мо чӣ маъно доранд?»

Пас ман ба онҳо ҷавоб додам: Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: Ба хонадони Исроил бигӯ: Хамин тавр Худованди Парвардигор мегӯяд: Инак, Ман муқаддасгоҳи Худро, яъне фаҳри қуввати шумо, орзуи чашмони шумо ва он чиро, ки ҷонатон бар он раҳм мекунад, палид хоҳам сохт; ва писарони шумо ва духтарони шумо, ки онҳоро гузоштаед, бо шамшер хоҳанд афтод. Ва шумо ҳамон тавре ки ман кардам, хоҳед кард: лабони худро нахоҳед пӯшонид ва нони мардумро нахоҳед хӯрд. Ва амомаҳои шумо бар сари шумо хоҳад буд ва пойафзоли шумо бар пойҳои шумо; мотам нахоҳед гирифт ва нахоҳед гирист, балки аз гуноҳҳои худ пажмурда хоҳед шуд ва ба яқдигар нола хоҳед кард.

Пас Ҳизкиёл барои шумо аломате хоҳад буд: ҳар он ки ӯ кардааст, шумо низ ҳамонро хоҳед кард; ва ҳангоме ки ин воқеъ гардад, хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам. Ва ту, эй писари одам, оё дар рӯзе ки Ман аз онҳо қувваташон, шодии ҷалолашон, орзуи чашмонашон ва он чиро ки дили худро бар он бастаанд, яъне писаронашон ва духтаронашонро, бигирам, Оё дар он рӯз касе ки раҳо ёбад назди ту нахоҳад омад, то инро ба гӯшҳои ту бирасонад? Дар он рӯз даҳони ту барои он касе ки раҳо ёфтааст кушода хоҳад шуд, ва ту сухан хоҳӣ гуфт, ва дигар гунг нахоҳӣ буд; ва ту барои онҳо аломате хоҳӣ буд; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ҳизкиёл 24:1, 15–27.

Алфои муҳосира марги орзуи Ҳизкиёл аст, ва омегаи он марги орзуи Исроил.

Шунидан, вале нашунидан

Панҷ маротиба пирон ё мардум ба гунае тасвир мешаванд, ки гӯё ба Ҳизкиёл гӯш медиҳанд. Дар Ҳизкиёл 8:1 пирони Яҳудо назди ӯ менишинанд. Дар Ҳизкиёл 14:1 пирон меоянд ва назди ӯ менишинанд. Дар Ҳизкиёл 20:1 пирони Исроил меоянд, то аз Худованд пурсон шаванд. Дар Ҳизкиёл 37:18 Худо ба Ҳизкиёл мегӯяд: «Вақте ки фарзандони қавми ту ба ту

сухан ронда, гӯянд: Оё ба мо намефаҳмонӣ, ки инҳо барои ту чӣ маъно доранд?» Дар боби бисту чаҳорум мардум бевосита мепурсанд: «Оё ба мо намегӯӣ, ки ин чизҳо барои мо чистанд, ки ту чунин амал мекуни?» Дар ҳар яке аз ин панҷ маврид пирон ё мардум дар ҳолати Лаодикия қарор доранд.

Ва Ё гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Шумо бисёр мешунавед, вале намефаҳмед; ва бисёр мебинед, вале дарк намекуед.” Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онро гарон кун, ва чашмҳои онро бепӯшон; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯи кунанд, ва шифо ёбанд». Ишаё 6:9, 10.

Панҷ тасвири мардум, ки мешунаванд, вале намешунаванд, ва панҷ тасвири мардум, ки мебинанд, вале намебинанд, ба панҷ марҳилаи касоне мувофиқат мекунад, ки дар шаҳодати Ишаё дидан ва шуниданро рад менамоянд.

Аммо каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке дар ин ҷо, андаке дар он ҷо буд; то ки онҳо бираванд, ва ба ақиба афтанд, ва шикаста гарданд, ва ба дом афтода, гирифта шаванд. Ишаё 28:13.

Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва шикаста хоҳанд шуд, ва ба ҷаҳо хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд. Ишаё 8:15.

Нишонаҳо

Дар боби бисту чоруми Ҳизқиёл, даврае, ки аз муҳосира ва марги зани Ҳизқиёл оғоз мешавад,—«шодии чашмони ӯ»,—бо марги Ерусалим,—«шодии чашмони Исроил»,—ба поён мерасад. Муҳосираи якунимсола муҳри Алфа ва Омега дар бар дорад, ва ин давра ҳам бо аломат оғоз меёбад ва ҳам бо аломат ба анҷом мерасад. Чунон ки дар Ҳизқиёл бисту чор аст, Исо дар Матто бисту чор аломати муҳосираи муайян мекунад.

Суҳанони Масеҳ дар шунидани шумораи зиёди мардум гуфта шуда буданд; аммо чун Ё танҳо монд, Петрус, Юҳанно, Яқуб ва Андрей назди Ё омаданд, ҳангоме ки Ё бар кӯҳи Зайтун нишаста буд. «Ба мо бигӯед, — гуфтанд онҳо, — ин чизҳо кай воқеъ хоҳанд шуд? Ва аломати омадани Ту ва анҷоми чаҳон чӣ хоҳад буд?» Исо ба шогирдони Худ бо баррасии ҷудогонаи ҳаробии Ерусалим ва рӯзи бузурги омадани Худ ҷавоб наод. Ё тавсифи ин ду воқеаҳо ба ҳам омехт. Агар Ё воқеаҳои ояндаро ба шогирдони Худ ҳамон гуна мекушод, ки Худ мебуд, онҳо наметавонистанд тоқати он манзарро кунанд. Аз рӯйи раҳм ба онҳо Ё тавсифи ин ду бӯҳрони бузургро ба ҳам пайваست ва маънии онро барои ҳама шогирдон гузошт, то ҳадашон онро баррасӣ кунанд. Вақте ки Ё ба ҳаробии Ерусалим ишора мекард, суҳанони нубуввати Ё фаротар аз он воқеа рафта, то ба оташфрӯзии ниҳой дар он рӯзе мерасид, ки Худованд аз макони Худ бармеҳезад, то чаҳонро барои шарораташон ҷазо диҳад, вақте ки замин хуни ҳидро ошкор хоҳад кард ва дигар кушташудагони ҳидро нахоҳад пӯшонд. Тамоми ин суҳанронӣ на танҳо барои шогирдон, балки барои онҳое низ дода шуда буд, ки дар саҳнаҳои охири таърихи ин замин зиндагӣ хоҳанд кард.

Ба шогирдон рӯ оварда, Масех гуфт: «Хушёр бошед, ки касе шуморо фирефта накунад. Зеро бисъёре ба исми Ман омада, хоҳанд гуфт: Ман Масех ҳастам; ва бисъёр касонро фирефта хоҳанд кард». Бисъёр масеҳҳои козиб зоҳир хоҳанд шуд, ки даъво мекунанд мӯъҷизаҳо ба амал меоранд ва эълон менамоянд, ки вақти наҷоти халқи яҳудӣ фаро расидааст. Инҳо бисъёр касонро ба гумроҳӣ хоҳанд бурд. Суханони Масех ба амал омаданд. Дар миёни марги Ё ва муҳосираи Ерусалим масеҳҳои козиби бисъёре зоҳир шуданд. Аммо ин огоҳӣ ҳамчунин ба онҳое дода шудааст, ки дар ин асри ҷаҳон зиндагӣ мекунанд. Ҳамон фиребҳое, ки пеш аз харобии Ерусалим ба кор бурда мешуданд, дар тӯли асрҳо ба кор бурда шудаанд ва боз ба кор бурда хоҳанд шуд.

«“Ва ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳоро хоҳед шунид; хушёр бошед, ки ошуфта нашавед, зеро ҳамаи ин бояд воқеъ гардад, аммо интиҳо ҳанӯз нарасидааст.” Пеш аз вайроншавии Ерусалим, одамон барои бартарӣ мубориза мебуданд. Императорон кушта мешуданд. Онҳое, ки гумон мерафт дар паҳлуи тахт меистанд, ба қатл расонда мешуданд. Ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо буданд. “Ҳамаи ин бояд воқеъ гардад”, — гуфт Масех, — “аммо интиҳо [и миллати яҳудӣ ҳамчун як миллат] ҳанӯз нарасидааст. Зеро миллате бар зидди миллате ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад; ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо хоҳад буд. Ҳамаи инҳо оғози дардхост.” Масех гуфт: Чун раббӣи ин аломатҳоро бубинанд, онҳоро доварии Худо бар халқҳо хоҳанд хонд, зеро халқҳо қавми баргузидаи Ёро дар бандагӣ нигоҳ доштаанд. Онҳо эълон хоҳанд кард, ки ин аломатҳо нишонаи зуҳури Масеҳанд. Фирефта нашавед; инҳо оғози доварии Ёянд. Ин қавм ба худ нигаристааст. Онҳо тавба накардаанд ва бознагаштаанд, то Ман онҳоро шифо диҳам. Аломатҳое, ки онҳо онҳоро ҳамчун нишонаҳои озоии худ аз бандагӣ муаррифӣ мекунанд, аломатҳои ҳалокати онҳоянд.” The Desire of Ages, 628.

Муҳосираи Ерусалим дар соли 66 аломати он буд, ки Рум нишонаҳои ҷарбии худро дар худуди муқаддасгоҳ барпо кард. Тавзеҳи Исо дар бораи воқеаҳои давраи солҳои 66 то 70 вайронии соли 70-умро бо Омадани Дуюми Ё мувофиқ гардонд; ва бо Омадани Дуюми Ё низ аломате вобаста аст.

«Ба зудӣ ҷашмони мо ба сӯи Шарқ ҷалб шуданд, зеро абри хурди сиёҳе пайдо шуда буд, ки тақрибан ба андозаи нисфи қафи дасти одам буд, ва ҳамаи мо медонистем, ки он Аломати Писари Инсон аст». The Day Star, 1846.

Оғоз ва анҷоми таърихи солҳои 66 то 70 милодӣ нишонаеро дар бар мегирад, ки бо оғози муҳосира ва харобшавии шаҳр вобаста аст ва бо нишонаи алфа ва омегаи марги «ҳаваси ҷашмон» дар солҳои 587 то милод ва 586 то милод мувофиқат мекунад.

Таърихи муҳосираи яксолаю нимсола барои айёми охир «аломат» аст. Бокираҳои нодоне, ки дар таърихи Ҳизқиёл намоёндагӣ шудаанд, ҳамтои худро дар таърихи бокираҳои доное меёбанд, ки дар соли 66 аломати муҳосираро диданд ва ба ҷои амн гурехтанд. Муҳосираи яксолаю нимсола ҳамон аломатест, ки ду табақаи парастандагонро ошкор месозад. Як табақа аломатро дарк хоҳад кард, вале табақаи дигар, ки Ишаъё онро «бисёриҳо» меномад, нахоҳанд дид ва нахоҳанд шунид.

Бисёр ва кам

Подшоҳ ба хизматгори гуфт: «Дасту пой ӯро бибандед, ва ӯро бурда, ба зулмоти беруни бияфканед; дар он ҷо гирия ва ғичиррос задани дандонҳо хоҳад буд». Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон каманд. Матто 22:13, 14.

Пас охирин аввал хоҳад буд, ва аввалин охир: зеро бисёре даъват шудаанд, аммо камиҳо баргузида. Матто 20:16.

Барои дидан ва шунидан

Дар китоби Ҳизқиёл панҷ масали амалишуда вучуд дорад, ва ҳамчунин панҷ бор Ҳизқиёл ба сардорон ва мардум сухан гуфт. Ин ду шохид он панҷ бокираҳои нодонро муайян мекунанд, ки аз «дидан» саркашӣ менамоянд ва аз «шунидан» низ саркашӣ мекунанд. Онҳо намехоҳанд бинанд ё бишнаванд он донишero, ки афзун мегардад, вақте ки Исо, ки чун Шери қаблаи Яҳудо Каломии нубувватии Худро аз мӯҳр мекушояд.

Ҷаҳон хоҳад дид ва хоҳад шунид

Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон ва ҳамаи сокинони замин, бубинед, вақте ки Ў бар қўхҳо парча ме барафрозад; ва вақте ки қарнаи навохта шавад, бишнавед. Ишаъё 18:3.

Ва дар он рӯз қарон суханони қитобро хоҳанд шунид, ва қашмони қўрон аз тирағи ва аз торикӣ хоҳанд дид. Ишаъё 29:18.

Мардуми аҳмақ ва нодони Ман дониш надоранд

То қай ман бояд парчамро бубинам, ва садои қарнаи бишнавам? Зеро қавми Ман аблаҳ аст, Маро нашинохтаанд; онҳо фарзандони нодонанд ва ҳеҷ фаҳме надоранд: барои қардани бадӣ доноянд, аммо барои қардани некӣ ҳеҷ донише надоранд. Ирмиё 4:21, 22.

Инро дар ҳонаи Яъқуб эълон қунед, ва онро дар Яҳудо мунташир созед, ва бигӯед: Акнун инро бишнавед, эй қавми аблаҳ ва бефаҳм; ки қашм доранд, вале намебинанд; ки гӯш доранд, вале намешунаванд. Ирмиё 5:20, 21.

Ҳонаи исёнкор

Ва қаломии Худованд низ бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ту дар миёни ҳонаи исёнгар сокин ҳастӣ, ки қашмҳо барои дидан доранд, вале намебинанд; гӯшҳо барои шунидан доранд, вале намешунаванд; зеро онҳо ҳонаи исёнгар ҳастанд». Ҳизқиёл 12:1, 2.

Аз ин рӯ, ба онҳо ба масалҳо сухан мегӯям, зеро дида, намебинанд; ва шунид, намешунаванд ва намефаҳманд. Ва дар онҳо пешгӯии Ишаъё ба амал меояд, ки мегӯяд: «Бо шунидан хоҳед шунид, ва нахоҳед фаҳмид; ва бо дидан хоҳед дид, ва дарк нахоҳед қард. Зеро дили ин қавм ғафс шудааст, ва гӯшҳошон дар шунидан қунд қардидааст, ва қашмҳошонро бастаанд; мабодо рӯзе бо қашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ

бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгарданд, ва Ман онҳоро шифо диҳам».

Лекин чашмони шумо мубораканд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чизҳоро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд; ва он чизҳоро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, ва нашуниданд. Матто 13:13–17.

Роҳҳои қадимӣ

Худованд чунин мегӯяд: «Бар роҳҳо биистед, ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи некӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Вале онҳо гуфтанд: «Дар он қадам нахоҳем зад». Ва низ бар шумо посбонон гузоштам, ки мегуфтанд: «Ба овози карнай гӯш диҳед». Вале онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Ирмиё 6:16, 17.

Паёми солҳои 1840–1844

«Ҳамаи паёмхое ки аз соли 1840–1844 дода шудаанд, бояд ҳоло бо қувват пешниҳод гарданд, зеро одамони бисёре ҳастанд, ки самти худро гум кардаанд. Паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо бирасанд. »

Масеҳ гуфт: “Хушо чашмони шумо, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд” [Матто 13:16, 17]. Хушо он чашмоне, ки чизҳоеро диданд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд.

«Паём дода шуд. Ва дар тақрор кардани ин паём ҳеҷ таъхире набояд бошад, зеро аломатҳои замон ба амал омада истодаанд; кори хотимавӣ бояд анҷом ёбад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба зудӣ, тибқи таъйиноти Худо, паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд мубаддал хоҳад гашт. Он гоҳ Дониёл дар қуръаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро диҳад». Manuscript Releases, ҷилди 21, 437.

Аломати муҳосира

Дар китоби Ҳизқиёл панҷ бор рӯй медиҳад, ки ӯ масалееро ба таври рамзӣ «ба амал нишон дод», ки мардум диданашро рад карданд; ва низ панҷ бор ӯ бо он мардум «сухан гуфт», ки шуниданашро рад намуданд. Ин ду шохид — масали ба амал нишон додашуда ва сухан гуфтан — ба панҷ бокираи нодон пешниҳод карда шуданд. Яке аз он масалҳои ба амал нишон додашуда, ки дар боби чорум ҷойгир аст, «аломати» муҳосираро ифода мекунад, ки аз вайронии оянда хушдор медиҳад. Паёми Ҳизқиёл ҳамон паём ба Лудикия аст.

«аломате», ки барои Лоодикия дода шудааст, «аломати муҳосира» аст, ва муҳосираи айёмҳои охири ҷаҳон шохид муаррифӣ менамоянд. Ягона аломате, ки ба яҳудиёни рӯзгори Масеҳ дода шуд, аломати Юнус буд, ки тамсили амалишудаи се рӯз дар шиками наҳангро намоёндагӣ мекунад.

Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён дар ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод, мо мехоҳем аз Ту аломате бубинем». Лекин Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате меҷӯяд; ва ба он ҳеҷ аломате дода нахоҳад шуд, чуз аломати пайғамбар Юнус; зеро, чунон ки Юнус се рӯз ва се шаб дар шиками моҳи бузург буд, ҳамон тавр Писари Одам се рӯз ва се шаб дар дили замин хоҳад буд». Матто 12:38–40.

Аломати Юнус

Нишонаи Юнус масали амалишудае буд дар бораи эҳё аз марг. Юҳанно низ ҳамон ҳақиқатро таҷассум мекунад, зеро ӯро ба деги ҷӯшони равған андохтанд, ва зинда берун омад. Дониёл дар кандани шерон ва он се марди шоиста дар кӯраи оташи Набукаднесар эҳё аз маргро ифода мекунамд. Ҳамаи ин саду чихилу чор ҳазор нафареро ифода мекунамд, ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй эҳё мешаванд.

«Андешаҳои Начотдиҳанда акнун аз тааммули гузашта ва оянда бозгашт. Дар ҳоле ки мардум меҷӯшиданд он чиро дида ва шунида буданд, мувофиқи таассуроте ки бар зехнашон гузошта шуда буд, ва мувофиқи нуре ки дар ихтиёр доштанд, шарҳ диҳанд, “Исо ҷавоб дода гуфт: Ин овоз на барои Ман, балки барои шумо омад.” Ин далели ниҳии Масеҳи будани Ӯ буд, нишонаи Падар, ки Исо ростиро гуфтааст ва Писари Худост. Оё яҳудиён аз ин шаҳодати осмони аъло рӯй мегардонданд? Онҳо пештар аз Начотдиҳанда пурсида буданд: Кадом аломате нишон медиҳӣ, то мо бубинем ва имон оварем? Дар тамоми хизмати Масеҳ аломатҳои бешумор дода шуда буданд; вале онҳо ҷашмони худро баста ва дилҳои худро саҳт карда буданд, то мабодо муътақид гарданд. Муъҷизаи олии эҳёи Лаъзор низ беимонии онҳоро бартараф накард, балки онҳоро аз адовати бештар пур соҳт; ва акнун, ки Падар суҳан гуфта буд ва онҳо дигар ҳеҷ аломати иловагӣ талаб карда наметавонистанд, дилҳояшон нарм нагардид ва онҳо ҳанӯз ҳам аз имон овардан саркашӣ мекарданд». «Рӯҳи Нубувват», ҷилди 3, саҳ. 79.

Лаъзор нишонаи эҳё буд, чунон ки Юнус дар шиками наҳанг онро ба таври рамзӣ намоиш дод. Овози Падар дар иртибот бо Лаъзори эҳёшуда иттиҳоди Илоҳият ва инсониятро ифода мекунад, ки, албатта, табиати Масеҳ аст, ки ҷисми инсонӣ бар Худ гирифт. Иттиҳоди Илоҳият бо инсоният алами як саду чилу чор ҳазор аст, ва Лаъзор нишонаи қуввати эҳё мебошад, ки пайвастанӣ Офаридгорро бо махлуқ ба анҷом мерасонад.

«Бо эҳёи шудани Лаъзор, бисёриҳо ба Исо имон оварданд. Иродаи Худо чунин буд, ки Лаъзор бимирад ва пеш аз омадани Начотдиҳанда дар қабр гузошта шавад. Эҳёи Лаъзор муъҷизаи олии Масеҳ буд, ва ба сабаби он бисёриҳо Худро ҷалол доданд». Manuscript Releases, ҷилди 21, 111.

Лаъзорус воридшавии тантанавӣ ба Ерусалимро роҳнамоӣ кард, ва ӯ «аломати» зиндаи эҳё буд, ки тавассути Юнус ба тасвир оварда шудааст.

«Лаъзор, ки ҷисмаш дар қабр фасодро дида буд, вале акнун аз нерӯи мардии пурҷалол шодмон буд, хайвонеро, ки Начотдиҳанда бар он савор буд, раҳнамунӣ мекард». Орзуи асрҳо, 572.

Вуруди зафармандона бо маҷлиси урдугоҳии Экзетер мувофиқат мекунад, ки он иҷроиши алфавии масали даҳ бокира буд; ва бинобар ин, «аломати» Юнус ва Лаъзорро бо иҷроиши омегаӣ ва комили эълони паём — «Инак, Домод меояд!» — мувофиқ мегардонад.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира мурочиат медиҳанд, ки панҷ нафарашон доно буданд ва панҷ нафарашон нодон. Ин масал ба хурдтарин ҷузъиёт иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он татбиқи махсусе ба ин замон дорад ва, монанди паёми фариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то анҷоми замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, 19 августи 1890.

Юнус, Лаъзор ва Самуэл Сноу дертар ба ҷамъомади хаймагии Эксетер расиданашон бо «аломати муҳосира»-и Ҳизқиёл мувофиқат мекунад. Лаъзор Масеҳро бар қурраке ба Ерусалим роҳнамоӣ кард.

«Бейтс яке аз роҳбарони муҳими маҷлиси хаймавии Экзетер (Ню-Ҳэмпшир) дар моҳи августи соли 1844 буд, замоне ки бори аввал «нидои ҳақиқии нисфи шаб» пешниҳод гардид. Чунин иттифоқ афтод, ки Бейтс воизи интиҳобшуда барои ибодати он субҳ дар урдугоҳ буд. Ў шунавандагони худро ба вафодор будан ҳидоят мекард ва бо оромӣ онҳоро итминон медод, ки Худо фақат онҳоро меозмояд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд, ва андешаҳои монанди инҳоро баён менамуд, ҳангоме ки Самуэл С. Сноу савора бар асп ба урдугоҳ расид. Сноу дар паҳлӯи хоҳараш, хонум Ҷон Кауч, нишаста, эътиқоди худро бори дигар баён кард, ки Масеҳ дар вақти таъйиншуда зоҳир хоҳад шуд. Хонум Кауч, ки саҳт ба ҳаяҷон омада буд, бо барҳоста ва эълон кардани ин суҳанон шунавандагонро ба ҳайрат овард: “Инак, мардест бо паёме аз ҷониби Худо!”» Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, volume 4, 549.

Дар моҳи апрели соли 1521 Мартин Лютер бо аробаи аспкаш ба маҷлиси Вормс сафар кард, ки дар он ҷо анъанаҳо ва расму ойинҳои папавиро рад намуд ва изҳор дошт: «Агар ман ба воситаи шаҳодати Навиштаҳои Муқаддас ё бо ақли равшан қонё гардонида нашаваям... ман наметавонам ва нахоҳам тавонист аз ҳеч чиз даст кашам, зеро бар зидди вичдон рафтан на беҳатар аст ва на дуруст. Ман бар ин меистам. Дигар ҳел карда наметавонам. Худо маро мадад кунад. Омин.»

Чӣ тавре ки фарисиён ба вуруди тантанавии Масеҳ муқобилат карданд, мақомоти папавӣ низ ба вуруди Лютер муқобилат намуданд. Сипас Лютер номи худро дигар кард (рамзе аз мӯҳргузорӣ) ва дар ҳоле ки Аҳди Ҷадидро ба забони олмонӣ тарҷума мекард, пинҳон нигоҳ дошта шуд. Ҳозиршавии ӯ дар Маҷлиси Вормс намунаи Фарёди Нимашаб буд, ки ба ҳукми қатл аз ҷониби мақомоти калисоиву давлатӣ дар он замон оварда расонд; бинобар ин, он қонуни якшанберо низ намунавор месозад. Пас аз даҳ моҳ дар пинҳон будан тахти номи «Юнкер Йорг», таҳдид аз ҷониби мақомот тағйир ёфта буд ва асосан ба ду мушкили низомие бастагӣ дошт, ки Чарлз V-и фосид бо онҳо рӯ ба рӯ буд. Он ду таҳдиди низомӣ Фаронса ва Ислон буданд, ки ҳамон эътилофи нопоки сотсиализм ва Ислонро намоёндагӣ мекунанд, ки имрӯз бо инсоният рӯ ба рӯ шудааст.

«Кори Худо бар рӯи замин, аз асре то асри дигар, дар ҳар як ислоҳоти бузург ё ҳаракати динӣ шабоҳати назаррасе нишон медиҳад. Усулҳои муомилаи Худо бо одамон ҳамеша яксонанд. Ҳаракатҳои муҳими замони ҳозира ҳамтои худро дар ҳаракатҳои гузашта доранд, ва таҷрибаи калисо дар асрҳои пешин барои замони мо дарсҳои бисёр арзишманд дорад». «Муборизаи Бузург», 343.

Харе, ки Лаъзор онро роҳбарӣ мекард, Масеҳро ба Ерусалим овард; аробаи аспкаше Лютерро ба Маҷлиси Вормс бурд; ва асп Сноуро ба ҷамъомади лагери Эксетер овард. Хамин тавр, ҳар ва асп — ҳар ду узви хонаводаи «Equidae» дар ҷинси «Equus» — ҳамчун аломати паёми Нидои Нимашаб муайян карда мешаванд.

Эй духтари Сион, бағоят шодмон бош; эй духтари Ерусалим, нидои шодӣ барор: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд; Ў одил аст ва наҷот дорад; фурӯтан аст ва бар харе савор аст, ва бар курраи хари модина. Закарё 9:9.

Нишонаи паёми «Фарёди нисфишаб» расидани ҳар ё асп аст, ки ҳарду рамзи Ислом мебошанд. Паёмовари баргузидаи паёми ҳақиқии фарёди нисфишаб бар асп омад, мувофиқ ба омадани Масеҳ бар ҳар. «Муҳосира» дар айёми охир бо иҷрои он муайянсозии Эллен Уайт нишон дода мешавад, ки шаҳри Нашвилл бояд аз ҷониби «тӯбҳои оташин» зарба бинад.

Чаро муҳосира аз тӯбҳои оташи Нашвилл оғоз меёбад? Оё ин аз он сабаб аст, ки Ислом дар Каломи нубуввати Худо ба воситаи ҳар ва асп намояндагӣ мешавад?

Смирно

Император Нерон оғози калисои Смирноро нишон медиҳад, вақте ки шаҳри Рум дар соли 64 сӯзонда шуд. Ин сана оғози таъқиботи калисои масеҳиро нишон медиҳад, ки дар давоми давраи дусад панҷоҳсола анҷом ёфта, бо Фармони Милан дар соли 313 ба анҷом расид. Ташаккули сурати ҳайвон аломати роҳи алфоро ифода мекунад, ки давраеро оғоз менамояд, ки бо аломати роҳи омега, ки онро нишони ҳайвон дар қонуни якшанбе ба зудӣ оянда муаррифӣ мекунад, ба анҷом мерасад. Ин давра ҳамчун даврае шинохта мешавад, ки бо «фармонҳо» оғоз меёбад.

«Агар хонанда хоҳад воситаҳои, ки дар муборизаи наздикшаванда ба кор бурда хоҳанд шуд, дарк намояд, пас ӯ танҳо бояд сабти он василаҳои пайгирӣ кунад, ки Рум дар асрҳои гузашта барои ҳамон мақсад ба кор бурда буд. Агар ӯ хоҳад бидонад, ки папистҳо ва протестантҳо, чун муттаҳид шаванд, бо онҳое ки ақидаҳои онҳоро рад мекунанд, чӣ гуна рафтор хоҳанд кард, бигзор рӯҳияро бубинад, ки Рум нисбат ба шанбе ва ҳомии он зоҳир намудааст.

«Фармонҳои подшоҳӣ, шӯроҳои умумӣ ва муқаррароти калисо, ки бо қудрати дунявӣ дастгирӣ мешуданд, он зинаҳо буданд, ки ба воситаи онҳо ҷашни бутпарастӣ ба мақоми иззат дар ҷаҳони масеҳӣ расид. Аввалин тадбири оммавӣ, ки риояи рӯзи якшанберо маҷбур месохт, қонуне буд, ки Константин ба тасвиб расонд. (A.D. 321; нигаред ба эзоҳи замима барои саҳифаи 53.) Ин фармон аз сокинони шаҳрҳо талаб мекард, ки дар «рӯзи

муътабари офтоб» истироҳат кунанд, вале ба аҳли деҳот иҷозат меод, ки ба машғулиятҳои кишоварзии худ идома диҳанд. Гарчанде ки дар асл қонуни бутпарастона буд, онро император пас аз пазируфтани номи насроният ба иҷро даровард». The Great Controversy, 574.

Аввалин фармони подшоҳонае, ки гузариш аз калисои Смирна ба калисои Пергамусро нишон дод, Фармони Милан дар соли 313 буд. Он қадами аввалеро ифода мекард, ки ба қонуни аввалини рӯзи якшанбе дар соли 321 оварда расонд. Харобии Ерусалим қонуни рӯзи якшанберо тимсол мекунад, ва ду шохиди нубувватӣ муҳосираеро муайян месозанд, ки пеш аз он харобӣ рух дода буд. Он ду муҳосира, ки бо муҳосираи сеюми Бобил дар соли 587 то милод ва муҳосираи дуюми Рум дар соли 70 ифода шудаанд, нишон медиҳанд, ки аломати роҳе, ки пеш аз аломати роҳи қонуни рӯзи якшанбе меояд, — муҳосираи нубувватист.

Набукаднесар Ехӯёкимро муҳосира кард, сипас Ехӯёкинро, ва ниҳоят Сидқийро. Кестий дар соли 66 муҳосира кард ва аломатеро, ки Исо ба калисо дода буд, ба иҷро расонд, ҳамон тавре ки муҳосираи сеюми соли 587 то милод аломати марғи зани Ҳизқийлро дар бар дошт. Нишонаи роҳе, ки пеш аз харобии Ерусалим меояд, муҳосира аст, ва он ҳамчунин «аломат» мебошад. Нишонаи роҳе, ки пеш аз қонуни якшанбеи соли 321 омад, Фармони Милан буд, ки дар он гузариш аз калисо (Смирно) сурат гирифт, ки ҳеҷ маҳкумияте надорад, ба Пергамус, ки рамзи калисои созишкарда аст.

Аз ин рӯ, Фармони Милан оғози як муҳосираи нубувватист, ва он ҳамчунин аломатест. Он ҳамчунин нишон медиҳад, ки дар кучо ҳаракати Лоодиқийи саду чилу чор ҳазор ба ҳаракати Филадельфийи саду чилу чор ҳазор мегузарад.

Филадельфия ва Смирна ягона ду калисо дар миёни ҳафт калисои Ваҳй мебошанд, ки ҳеҷ гуна маҳкумият надоранд. Ин воқеият, дар навбати худ, он гузаришро ҳамчун гузариши калисои муҷоҳид ба калисои зафарманд муайян мекунад. Он гузариш бо Фармони Милан мувофиқат дорад, ки дар он ҳаракати замони охири саду чихилу чаҳор ҳазор ба он калисои ҳаштум табдил меёбад, ки аз миёни он ҳафт аст. Филадельфия ва Смирна ҳамчунин ягона ду калисо мебошанд, ки бо онҳое мубориза мебаранд, ки даъво мекунанд яҳудӣ ҳастанд, аммо дар асл аз қуништи Шайтонанд.

Он нишонаи соли 313 ҳамчунин бо маҷлиси хаймагии Эксетер, ки аз 12 то 17 августи соли 1844 баргузор гардид, мувофиқат мекунад. Вақте ки маҷлиси хаймагӣ ба анҷом расид, паём то баста шудани дар, дар 22 октябри соли 1844, дар саросари соҳили шарқии Иёлотҳои Муттаҳида мисли мавҷи азими баҳр паҳн шуд.

«Монанди мавҷи азими баҳрӣ ин ҳаракат бар саросари сарзамин фаро гирифт. Аз шаҳр ба шаҳр, аз деҳа ба деҳа, ва ба ҷойҳои дурдасти деҳот низ он расид, то он даме ки қавми интизоркунандаи Худо ба таври комил бедор гардид. Таассуби пеши ин эълон мисли яхи субҳи барвақт пеши офтоби тулӯкунанда нопадид шуд. Имондорон диданд, ки шубҳа ва ҳайраташон бартараф гардидааст, ва умеду далерӣ дилҳои онҳоро зинда гардонид. Ин қор аз он ифротҳое озод буд, ки ҳамеша ҳангоми мавҷуд будани ҳаҷҷони инсонӣ бе таъсири идоракунандаи Каломии Худо ва Рӯҳи Ӯ зоҳир мешаванд. Он аз рӯи хусусият ба

он даврахои фурутанӣ ва бозгашт ба сӯи Худованд монанд буд, ки дар миёни Исроили қадим пас аз паёмҳои мазаммати фиристодагон ва бандагони Ӯ фаро мерасид. Он дорои он хусусиятҳое буд, ки амали Худоро дар ҳар аср муайян месозанд. Шодии вачдовар кам буд; балки бештар тафтиши амиқи дил, иқрори гуноҳ ва тарки ҷаҳон вучуд дошт. Омодагӣ барои вохӯрдан бо Худованд бори гарони ҷонҳои музтариб буд. Дуои пойдор ва тақдиси бечунучаро ба Худо вучуд дошт». Муборизаи Бузург, 400, 401.

Басташавии дар дар 22 октябри соли 1844 намунаи қонуни якшанбеи наздиқоянда мебошад, ва аломати роҳе, ки пеш аз дари бастаи 22 октябр омад, маҷлиси хаймагии Эксетер буд. Аз ин рӯ, маҷлиси хаймагии Эксетер бо Фармони Милан мувофиқат мекунад. Он ҳамчунин бо вуруди тантанавии Масеҳ мувофиқат мекунад.

«Фарёди нисфи шаб на он андоза бо баҳс пеш бурда намешуд, ҳарчанд ки далели Навиштаҷот равшан ва қатъӣ буд. Бо он қувваи водоркунандае ҳамроҳ буд, ки ҷонро ба ҳаракат меовард. Шубҳае набуд, пурсишу тардиде набуд. Ҳангоми вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим, мардумоне ки аз тамоми ғӯшаҳои сарзамин барои нигоҳ доштани ид ҷамъ омада буданд, ба Кӯҳи Зайтун шитофтанд, ва чун ба анбӯҳе ки Исоро ҳамроҳӣ мекарданд ҳамроҳ шуданд, аз рӯҳи илҳомбахши он соат баҳра гирифтанд ва ба баландтар шудани нидо ёрӣ расонданд: “Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!” [Матто 21:9.] Ба ҳамин гуна, беимонон низ, ки ба маҷлисҳои адвентистӣ мешитофтанд — баъзе аз рӯи кунҷковӣ, баъзе танҳо барои масҳара кардан, — қувваи муътамадсозеро, ки паёми “Инак, Домод меояд!”-ро ҳамроҳӣ мекард, эҳсос менамуданд». Рӯҳи Нубувват, ҷилди 4, 250.

Фармони Милан муҳосираи пешгӯёнаеро нишон медиҳад, ки онро Набукаднесар дар соли 587 то милод ва Сестий дар соли 66 ҳамчун намуна пешакӣ тасвир карда буданд. Он ду муҳосира, мутаносибан, ба ҳаробии Ерусалим дар соли 586 то милод ва соли 70 оварда расониданд. Муҳосираи Сестий ба поён расид ва баъд аз сеюним сол муҳосира дар зери Титус аз нав оғоз ёфт; ба ин тартиб, давраи пешгӯёнаеро фароҳам овард, ки бо як ҳокими румии алфа оғоз ёфта, бо як ҳокими омега анҷом меёбад. Он сеюним сол поймол гардидани Ерусалимро аз ҷониби папагарӣ ифода мекунад, ва қонуни якшанбеи ба наздиқӣ ояндаро, вақте ки захми марговари папагарӣ шифо меёбад ва ӯ боз барои сеюним соли рамзӣ ҳукмронӣ мекунад.

Лекин саҳни беруни маъбадро канор гузор ва онро чен макун; зеро он ба халқҳои ғайрияҳудӣ дода шудааст, ва онҳо шаҳри муқаддасро ҷиҳили ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ваҳй 11:2.

Соли 538 ва баъд боз ҳангоми омадани қонуни якшанбе, поймол гардидани Ерусалим оғоз меёбад. Он ду қонуни якшанбе бо соли 321 муаррифӣ шуда буданд, вақте ки Константино Бузург нахустин қонуни якшанберо қабул кард. Дар соли 538, ба папагӣ қудрат дода шуд, то калисои Худоро дар тӯли сеюним сол таъқиб кунад (поймол намояд), чунон ки инро таърихи аз Сестиус то Титус ифода мекунад. Дар соли 538, папагӣ дар Шӯрои сеюми Орлеан қонуни якшанберо қабул кард. Қонуни якшанбеи ба наздиқӣ фарорасанда муайян месозад, ки кай папагӣ боз қудрат меёбад, то маъбадро поймол намояд (таъқиб кунад).

313 фармони нахустинеро муайян мекунад, ки ба қонуни нахустини якшанбе дар соли 321 оварда расонд. Сипас, дар соли 330, империя ба таври нубувватӣ ба шарқ ва ғарб тақсим карда шуд, ва ба ин васила анҷоми омегагии давраи дуҷуми озори папавӣ — «чилу ду» моҳи рамзӣ — ро нишон дод; давраи озор ва поймолсозие, ки аз қонуни алфагии якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз ёфта буд.

Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд гуфт: «Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда кунад, ва нишони онро бар пешони худ ё бар дасти худ қабул намояд, ҳамон кас аз шароби ғзаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта дар ҷоми қаҳри Ё рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра ба оташ ва қибрит азоб дода хоҳад шуд. Ва дуди азоби онҳо то абадулобод боло меравад; ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда мекунад, ва ҳар кӣ нишони номи онро қабул мекунад, на рӯз оромӣ доранд ва на шаб. Дар ин ҷост сабри муқаддасон; дар ин ҷоянд онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд». Ваҳй 14:9–12.

Содагӣ

Маънои лотинии «Милан» «миёнаи ҳамворӣ»-ро дорад. Дар миёни шарқ ва ғарб, дар соли 313, Константинӣ ғарб бо Лицинийӣ шарқ дар ҷустуҷӯи иттиҳоде буд. Фармон ин кӯшиши ба ҳам овардани шарқ ва ғарбро таҷассум мекард, ва он фармон тавассути издивоҷи аҳдномавӣ тасдиқ гардид, вақте ки хоҳари нимхунии Константин — Констансия — ба никоҳи Лициний даромад. Аммо, ҷунон ки дар нахустин издивоҷи аҳдномавии Дониёл ёздаҳум миёни Селевкиёни шимол ва Птоломеи ҷануб буд, ин издивоҷ низ маҳкум ба шикаст буд, зеро он мақоли куҳан ба иҷро расид, ки мегӯяд: «шарқ шарқ аст, ва ғарб ғарб аст, ва ин ду ҳаргиз ба ҳам нахоҳанд омад».

Соли «330» бевосита дар Дониёл, боби ёздаҳ, оятҳои бисту чор, бисту ҳафт ва бисту нӯх пешниҳод шудааст. Ин ҳабаҳ соли аз 313 то 330-ро ба ҳатти нубуввати Дониёл ёздаҳ ворид месозад, ва аз рӯйи зарурати нубувватӣ он ин издивоҷи аҳдӣ шарқ ва ғарбро дар соли 313 ҳамчун мувозӣ бо аввалин издивоҷи аҳдӣ дар ҳамон боб муайян мекунад.

«Пешгӯӣ дар боби ёздаҳуми Дониёл қариб ба иҷрошавии комили худ расидааст. Қисми зиёди таърихе, ки дар иҷрошавии ин пешгӯӣ ба вуқӯъ пайваस्ताаст, тақрор хоҳад шуд». Manuscript Releases, number 13, 394.

Антиоҳи II Теос, ки аз соли 261 то 246 то милод салтанат ронд, зани аввали худро, Лаодики I, ба хотири Береника, духтари Птолемей II Филадельфуси Миср, канор гузошт. Ин издивоҷ қисми созишномаи сулҳе буд, ки ҷанги дуҷуми Сурияро дар соли 252 то милод ба поён расонд. Вақте ки баъдан Константин дар соли 324 Лицинийро мағлуб кард, он издивоҷ ба поён расид, ҳамон тавре ки издивоҷи Антиоҳ ва Береника низ ба поён расид, вақте ки Лаодики, зани аввал, дар соли 246 то милод Антиоҳро заҳролуд кард. Издивоҷе, ки анҷоми ҷанги дуҷуми Сурияро нишон дода буд, ва қатли Антиоҳ, ва баъд аз он Береника, фарзанди ӯ ва ҳамроҳони мисрии ӯ, оғози ҷанги сеюми Сурияро нишон дод. Издивоҷи аҳдномаи соли 313 давраи таъқиботеро, ки калисои Смирно намояндагӣ мекард, ба поён расонд ва давраи созишкориро, ки калисои Пергамус намояндагӣ мекард, оғоз намуд.

Никоҳи оғозини таърихи Селевкиён намунаи никоҳи аҳдие буд дар анчоми империяи Селевкиён, вақте ки Антиохи Кабир духтараш Клеопатраи I-ро ба Птолемейи V Эпифан дод. Ин никоҳ дар Рафия соли 193 то м. ба вуқӯъ пайваست, аммо иттиҳод ба зудӣ поён ёфт, чунон ки никоҳи нахустини аҳдӣ миёни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб низ поён ёфта буд. Никоҳҳои аҳдии алфа ва омегаи империяи Селевкиён намунаи он никоҳи аҳдие мебошанд, ки баъдтар дар таърихи нубуввати Дониёл ёздаҳ зикр шудааст, вақте ки Октавиан хоҳараш Октавия Хурдро ба Марк Антоний соли 40 то м. дод. Марк Антоний ва Октавиан бар сари манотиқи шарқӣ ва ғарбии Рум дар муборизаи қудрат қарор доштанд, ки он соли 44 то м. бо қатли Юлий Қайсар сар зада буд. Аҳди Брундизий дар ҳамин никоҳ соли 40 то м. барқарор карда шуд, ва ҳашт сол баъд, соли 32 то м., Марк Антоний расман аз Октавия ҷудо шуд ва ҷанги Аксиумро дар соли 31 то м. барангехт, ки дар он ҷо ҳам Марк Антоний ва ҳам Клеопатра, (ҳамон Клеопатраи охирин), ба поён расиданд.

Аҳдномаи издивочии омегавии империяи Селевкиён аввалин Клеопатраро ба миён овард, ки охирин Клеопатраро намунавор нишон меод; насабномаи ӯ пайванде ба аҳдномаи издивочии алфавии пешгӯёнаи империяи Рум дар соли 40 то милодро ташкил дод. Ин се издивочи аҳдномавӣ намунаи издивочи аҳдномавии Фармони Милан мебошанд. Фармони Милан оғози як муҳосираи пешгӯёнаро нишон медиҳад; он як аломати пешгӯёна аст; он гузариши калисои одилро ба калисои ноодил нишон медиҳад ва ба ҳамин тартиб бо муаммои ҳаштумини аз ҳафт мутобиқат мекунад. Он издивочи аҳдномаеро нишон медиҳад, ки ҷангро ба анҷом мерасонад, то замоне ки талоқи он издивочи аҳдномавӣ фаро расад ва ба ин васила оғози ҷангро нишон диҳад. Дар ду издивочи румӣ, талоқ боиси муттаҳид шудани империя мегардад. Соли 313 ҳамчунин воҳӯрии урдугоҳи Эксетерро нишон медиҳад, ки дар он эълони паёми Нидои Нисфи Шаб оғоз меёбад ва ба дари бастаии 22 октябр мерасонад.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба баррасии ин ҳақиқатҳо идома хоҳем дод.